TRANDAFIRUL

OANA DURICAN

CITEAM pentru a patra oară mesajul recepţionat de pe „Titan”. Literele verzi şi reci de pe ecran îmi jucau în faţa ochilor fără să le pot lega în cuvinte. Nu realizam decît că profesorul meu de genetică nu mai exista. Nu ştiu cît timp am stat aşa, golit de orice alt gînd. Într-un tîrziu am ridicat din nou ochii spre ecran. Calm, am recitit textul. Mă rugau să vin cît mai repede pe „Titan”, pentru a continua cercetările profesorului. Nu-mi spuneau cauza morţii lui. Aveam s-o aflu acolo, pe satelitul lui Saturn, în laboratorul de cercetări unde experienţele rămăseseră la jumătatea drumului.

Acest laborator era de fapt o seră cu plante adaptate solului şi atmosferei de pe „Titan”. Predominau trandafirii, o veche pasiune a profesorului. Lîngă un stativ cu eprubete sterilizate am găsit un carnet în care erau însemnate diferitele experienţe. Ultimele pagini... erau însă cu totul altceva: „...În sfîrşit, am reuşit să obţin şi eu un fragment din meteoritul căzut săptămîna trecută. Fizicienii m-au avertizat că are proprietăţi radioactive necunoscute. Cred că voi testa efectul acestor radiaţii asupra plantelor mele...

...Au mai trecut cinci zile. Cîteva din plantele testate s-au învineţit şi s-au ofilit. Îşi pierd capacitatea de a rezista solului, sau poate temperaturii din seră.

...Astăzi m-am hotărît. Voi arunca bucata de rocă. Fizicienii mi-au spus că radiaţiile au un efect întîrziat şi probabil galopant asupra omului. M-au sfătuit să scot fragmentul de meteorit din seră. Totuşi, la controlul medical m-au găsit sănătos. Voi întrerupe cercetările vreo lună de zile, pînă îmi refac efectivul de plante.

Privesc absent prin ecranul de sticlă. Piatra aceea colţuroasă care mi-a pricinuit numai necazuri sclipeşte, parcă ironic, dincolo de geam. De la distanţa la care se află nu poate face nici un rău florilor mele. De ce doresc atît de mult să adaptez plantele la condiţii noi, să le smulg din mediul lor firesc? De unde vin ambiţiile mele demiurgice?

...De cinci luni terestre n-am mai notat rezultatele experienţelor. Cauza: migrenele tot mai supărătoare care mă chinuie în ultima vreme. Nici la controlul medical nu vreau să mai merg. Mă tem, mi-e frică de piatra asta

blestemată!

...Aseară, privind iarăşi prin sticla ecranului, am avut impresia că mai e ceva lîngă rocă. M-am uitat mai atent. A răsărit un trandafir! Asta e, am reuşit! E un trandafir adevărat. Probabil că vreo cîteva seminţe ale florilor testate au rămas pe rocă şi au încolţit. Bucuria mă face să mai uit puţin durerea permanentă de cap.

Ieri mi-am făcut un control medical. Computerul cabinetului m-a anunţat că am o tumoră occipitală! Fără speranţă. Bine cel puţin că rămîne trandafirul, victorie de ultimă oră şi neaşteptată.

...Astăzi am constatat că temperatura e mai ridicată pe o rază de 50 de m de laborator. Am luat probe din plantă. Nu au rezistat la frig şi la întuneric. Aştept prima înflorire. Atunci voi vedea ce mutaţie s-a produs.

...Mă simt tot mai rău. Durerea de cap mă sfredeleşte, mereu mai adînc, mereu mai ascuţit. Nici calmantele nu mai ajută. Leac împotriva iradierii încă nu s-a găsit.

...Trandafirul a înflorit extraordinar de rapid. Are petalele uriaşe, sînt violete, ca şi frunzele, un violet străveziu şi fragil. Abia mai pot să scriu, constatări pur vizuale. De analize nu mai sînt capabil. Nu voi şti niciodată ce mutaţie s-a produs. Durerea mă ameţeşte şi îmi înceţoşează ideile, gîndurile, amintirile. Recitesc aceste ultime rînduri şi văd că n-am consemnat un lucru important; trandafirul meu nu are spini.

...Clipele îmi sînt numărate. A meritat riscul? Ambiţia mea de a mă crampona de o rocă ucigaşă, pe un satelit neospitalier al unei planete ca şi pustii? Acum ştiu răspunsul la întrebare. A meritat, pentru că nu plante am vrut să sădesc pe alte tărîmuri, ci germenii vieţii, orice fel de viaţă, ca un cap de pod, ca o cucerire la activul omului.

Cred că nu mai am puterea să scriu. Puterile mă lasă. Trebuie să fie efectul acela galopant de care am fost prevenit. E vînăt totul în jur... Vînăt ca trandafirul meu fără spini. Fără spini? Cînd au apărut oare spinii? Pe tulpină... pe petale... spini negri, care mi se înfig în ochi, în creier... Luaţi-i... luaţi spinii de pe trandafirul meu...”

Aici se încheie însemnările profesorului. Am închis carnetul, tulburat. Privesc, curios, la rîndul meu, prin sticla ecranului de protecţie, dincolo de care, lîngă un bolovan cu luciri enigmatice, un superb trandafir, violet străveziu, se reliefează graţios în lumina soarelui artificial din seră. Într-adevăr, nu mai are nici un spin...